

РЕШЕНИЕ

№ 7774

гр. София, 16.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 05.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **9440** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 38, ал. 7 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба на А. В. П. срещу Решение № ППН-02-190/31.03.2022 г. от 08.08.2022 г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД). С оспорения административен акт, на основание чл. 23, § 1, б. „д“ от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Регламент (ЕС) 2016/679 от 27 април 2016 г.), жалба с рег. № ППН-02-190/31.03.2022 г., подадена от А. В. П. срещу Националната агенция за приходи е отхвърлена като неоснователна.

С жалбата се иска отмяна на решението като постановено при неправилно прилагане на материалния закон и в противоречие с целта на закона. Твърди се, че в решението си КЗЛД погрешно разглежда и приема исканите от жалбоподателя данни като „служебна тайна“. Счита за неоснователна хипотезата на КЗЛД, че исканата информация „не е какви мои лични данни се съхраняват и обработват от НАП по принцип, а по повод конкретното ревизионно производство“. Допълва, че конкретно заявеното му желание е да му се осигури достъп до личната му информация, събрана и ползвана от НАП. Твърди, че нееднократно е заявял причината, поради която му е необходима тази информация, а именно – да допълва, коригира или да се ползва от нея.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, като поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Посочва, че не са налице доказателства по чл. 14 от Закона за НАП (ЗНАП) в подкрепа на твърденията на административния орган.

Ответникът - Комисия за защита на личните данни, оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Посочва, че понятието „служебна тайна“ на НАП е изрично регламентирано в специалното законодателство, приложимо за приходната администрация и по-конкретно в чл. 14, ал. 4 ЗНАП и чл. 73 Данъчно-процесуалния кодекс (ДОПК), поради което е недопустимо в производството по ЗЗЛД да се променят категориите информация, които специалното законодателство дефинира като „служебна тайна“ на НАП. В писмено становище до съда изразява подробни аргументи за неоснователност на жалбата. В съдебно заседание, процесуалният представител юрк. И., моли за постановяване на решение, с което да се потвърди обжалваният акт като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Национална агенция за приходите, редовно уведомена, не се представява и не изразява становище по жалбата.

Софийска Градска Прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София - град, в настоящия състав, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните и извърши цялостна проверка на оспорения акт във връзка с правомощията си по чл. 168 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството е образувано по постъпила жалба в КЗЛД с рег. № ППН-02-190/31.03.2022 г., подадена от А. В. П. срещу Националната агенция за приходите с оплакване, че са били нарушени правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 от 27 април 2016 г. и ЗЗЛД. Посочва се, че лица от НАП нерегламентирано са се ползвали от служебното си положение и са си набавили лична и чувствителна информация, злоупотребявайки със задълженията, които са им предоставени по служба. Поставен е под съмнение използвания от НАП подход за селекция при проверка, извършена спрямо него, както и че не е бил налице законен повод за образуване на производство срещу него. Жалбата е с предмет отказ на администратора на лични данни – НАП, за предоставяне на информация.

С писмено искане от 23.02.2022 г. до инспектор по приходите в ТД на НАП – [населено място], жалбоподателят е потърсил информация от НАП за това какви негови лични данни са събрани по повод назначена проверка за доходите му. В отговор с рег. № 59-00-214/25.02.2022 г., предоставен от зам.-директора на ТД на НАП – [населено място], на П. е обяснено, че търсената от него информация има качеството на „служебна“ информация с вътрешноведомствен характер и не може да му бъде предоставена като физическо лице преди приключване на ревизията. Едва с издадения административен акт лицето ще може да се осведоми за търсената информация, включително и за това какви негови лични данни се обработват. Жалбоподателят е приел, че предоставеният му отговор не е достатъчен и е направил второ запитване от дата 06.03.2022 г., отправено до изпълнителния директор на НАП. В същото заявителят изразява съмнение, че възложената му проверка с резолюция от 16.02.2022 г. не е следствие на законен селекционен принцип, а така също и че заложената цел на проверката е репресия, злоупотреба и тормоз на семейството му и лично на него.

Отправя конкретна молба за извършване на проверка относно селекционния принцип при извършване на проверки от органите по приходите. В отговор с рег. № 94-А-216#2 от 18.03.2022 г. се посочва, че правилно не е отговорно на заявителя, тъй като запитването касае вътрешноведомствен акт, който не следва да се предоставя на проверяваните лица на етапа на разследването. След приключване на всички процесуални действия и след преценка на събраните доказателства, контролното производство ще приключи с издаването на административен акт, съдържащ информация за това какви лични данни разполага администраторът.

С писмо, изх. ППН-02-190#2 от 16.05.2022 г. КЗЛД е уведомила НАП за постъпилата жалба и е изискано становище по случая, както и представяне на относими към случая доказателства. В отговор, вх. № ППН-02-190#4 от 23.05.2022 г. от НАП е изразено становище, че правилно исканата информация е отказана, тъй като питането на лицето няма характер на заявление по смисъла на чл. 37б ЗЗЛД. Независимо от това в инспектората на НАП е извършена проверка, от която е установено съответствие на действията на служителите на НАП със законовата рамка и процедура на администрацията. В становището подробно се пояснява, че според ЗНАП критериите за селекция и анализ на риска по повод осъществяване на ревизии и проверки на задължените лица представлява данъчна тайна и правилно информация не се предоставя на проверяваното лице. На жалбоподателя е пояснено, че опасенията за злоупотреба с лични данни са неоснователни, доколкото служителите на НАП са извършвали проверки само по повод възложени служебни задачи и в кръга на служебните си задължения. Акцентира се върху това, че търсената информация не би могла да бъде предоставена, тъй като същата представлява данъчна тайна по смисъла на ЗНАП и ДОПК. На жалбоподателя е предоставена възможност да се запознае с административната преписка и да изрази становището си.

За изясняване на преписката от фактическа страна е изискана информация от НАП, за извършена по сигнала на П. проверка от Инспектората на НАП, резултатите от която са обективирани в доклад до изпълнителния директор на НАП и съобщени своевременно на жалбоподателя чрез писмо с вх. № 94-А-216#6 от 18.05.2022 г.

Въз основа на така събраните данни, на заседание на КЗЛД на 22.06.2022 г., по протокол № 26, т. 2, комисията е разгледала жалба № ППН-02-190/31.03.2022 г. за редовност и допустимост, като е конституирала страните в производството. Насрочено е открито заседание на КЗЛД за 27.07.2022 г., за което страните, надлежно уведомени, не са се явили и не са били представлявани (протокол № 31, т. 3). Въз основа на така проведеното заседание на комисията е издадено процесното решение. Решаващият орган е приел, че жалбата, в частта, насочена срещу отказа за предоставяне на информация за критериите за възлагане на ревизии, не е предмет на произнасяне на КЗЛД по реда на ЗЗЛД. Прието е, че в тази част жалбата не касае нарушени лични права на субекта по смисъла на Регламент (ЕС) 2016/679 от 27 април 2016 г. и ЗЗЛД, а е насочена към законоустановени правомощия на приходната администрация, контрол по който КЗЛД не упражнява. Жалбата, в останалата част, касаеща отказ за предоставяне на информация, съдържаща лични данни, е приета от комисията, че попада в компетентността ѝ, но е неоснователна. Становището е обосновано с това, че в разглеждания казус запитването на субекта на данни не е какви негови лични данни се съхраняват и обработват от НАП по принцип, а по повод конкретно ревизионно производство, както и как същите се използват за извършване на преценка дали да бъде извършена проверка, респективно ревизия на това лице. Ето

защо, КЗЛД е приела, че с разкриването на лични данни по така формулираното питане до администратора бе се засегнала информация, представляваща служебна тайна на НАП, защитена по реда на чл. 14 ЗНАП и ще се възпрепятства проверката. Допълнено е, че правилно администраторът е отказал на субекта на данни по процесното запитване, доколкото за него съществува законово задължение такава информация да не се разкрива и това задължение изключва приложното поле на чл. 12 – чл. 22 от Регламент (ЕС) 2016/679 от 27 април 2016 г. Комисията, в оспореното решение, е допълнила още, че в националното данъчно и осигурително законодателство се съдържат разпоредби, които ограничават предметния обхват на правата на субекта на данни, регламентирани в чл. 12 и сл. от Регламента, като такова ограничение е допустимо според чл. 23, § 1, б. „д“ от Регламент (ЕС) 2016/679 от 27 април 2016 г., а именно – когато важен обществен интерес, включително бюджетни и данъчни въпроси, налагат изключение от приложното поле на разпоредбите, касаещи правата на субекта на данни. В решението са посочени и мотиви, че непредоставянето на отговор от НАП не препятства упражняването на негови процесуални права, тъй като за жалбоподателя правото на жалба възниква едва след издаването на административния акт и неговото физическо връчване. Съобразно гореизложеното решаващият орган е приел жалбата за неоснователна и я е отхвърлил на основание чл. 23, § 1, б. „д“ от Регламент (ЕС) 2016/679 от 27 април 2016 г. Решението е взето с мнозинство от трима членове на КЗЛД.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт на основанията по чл. 146 от АПК, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима. Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл. 38, ал. 7 ЗЗЛД. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на акта. Видно от известие за доставяне на л. 84 по делото, оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 13.09.2022 г., а жалбата е подадена на 27.09.2022 г. чрез административния орган. Разгледана по същество същата е неоснователна.

Решение № ППН-02-190/31.03.2022 г. от 08.08.2022 г. е постановено от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл. 38, ал. 3 и 4 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 7 ЗЗЛД. При сезиране по чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД се стартира производство през КЗЛД, чийто резултати се обективират в решението по чл. 38, ал. 3 ЗЗЛД. Компетентният да се произнесе по процедурата административен орган е КЗЛД – „независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон“. Видно от приетия и неоспорен по делото Протокол № 31/27.07.2022 г. Комисията, в качеството си на колегиален орган, е постановила процесното решение при наличие на необходимия кворум и мнозинство, съгласно чл. 8, ал. 6 и ал. 7 ПДКЗЛДНА. Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила. Решението е постановено след като е дадена възможност на страните да изразят становище и представят писмени доказателства – чл. 36 АПК. КЗЛД е събрала всички необходими при разглеждане на спора

доказателства и е изследвала обективно всички факти, като подробно е мотивирала изводите си в атакуваното решение.

Според настоящата съдебна инстанция процесното решение е постановено и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, при което наведените в противен смисъл доводи от жалбоподателя се явяват неоснователни.

Считано от 25.05.2018 г. се прилага Регламент /ЕС/ 2016/679, който има пряко действие. Административният акт е постановен на 08.08.2022 г. и е съобразен с действащия към този момент материален закон. Страните не спорят, че Национална агенция по приходите е администратор на лични данни по смисъла на закона. Не е налице противоречие на оспорения акт с материалния закон. Извън принципите, заложиени в чл. 12 – чл. 22 от Регламент (ЕС) 2016/679 от 27 април 2016 г., в националното данъчно и осигурително законодателство се съдържат разпоредби, които ограничават предметния обхват на правата на субекта на данни. Такова ограничение, според чл. 23, § 1, б. „д“ от същия Регламент е допустимо, когато важен обществен интерес, включително бюджетни и данъчни въпроси, налагат изключение от приложното поле на разпоредбите, касаещи правата на субекта на данни.

На първо място, правилно КЗЛД е приела, че извън нейната компетентност е въпросът за предоставяне на информация за критериите за възлагане на ревизии. В тази част жалбата не касае нарушени лични права на субекта на данни. Видно от съдържателната част на „заявлението“, подадено до КЗЛД, същото по-скоро има характера на сигнал, подлежащ на предварителна проверка относно допустимостта за образуване на административно производство по чл. 111 АПК. В тази връзка своевременно е направена проверка от инспектората на НАП, като от нея не са установени нарушения на действащите процедури на дирекция „Контрол“ в процесите на селекция на задължените лица и в частност сигналаподателя П.. Предприетите действия, противно на посоченото в жалбата, имат своето законово основание и твърденията за субективен подход в избора на жалбоподателя като обект на контрол от страна на НАП са неоснователни. Съгласно чл. 14, ал. 4, т. 4 ЗНАП служебна тайна е следната информация: критериите за селекция и анализ на риска във връзка с осъществяване на ревизии и проверки, поради което правилно тази информация не е предоставена на проверяваното лице. Настоящият съдебен състав намира, че администраторът НАП е подхождал добросъвестно към жалбоподателя като подробно е указал реда и начина за получаване на допълнителна информация за действията на органите по приходите в подобен род производства, с цел спазване принципа на прозрачност. З. е информиран, че в резултат на извършената проверка твърденията му за неправомерни достъпи от страна на служители на НАП до личните му данни са неоснователни, доколкото идентифицираните от инспектората на НАП достъпвания са осъществени единствено и само по повод възложени служебни задачи и в кръга на служебните правомощия на органите по приходите. В заключение съдът намира, че понятието „служебна тайна“ на НАП е изрично регламентирано в специално производство, приложимо за приходната администрация и по-конкретно в чл. 14, ал. 4 ЗНАП и чл. 73 ДОПК, поради което е недопустимо в производство по ЗЗЛД да се променят категориите информация, които специалното законодателство дефинира като „служебна тайна“ на НАП.

На следващо място, жалбата, касаеща отказа за предоставяне на информация, съдържаща лични данни правилно е определена като неоснователна от КЗЛД. Както беше посочено по-горе в настоящия случай правилно е приложено ограничението,

според чл. 23, § 1, б. „д“ от същия Регламент тъй като важен обществен интерес, включително бюджетни и данъчни въпроси, налагат изключение от приложното поле на разпоредбите, касаещи правата на субекта на данни по чл. 12 - чл. 22 от Регламента. Сред тези права е и правото на достъп на субекта на данни по чл. 15 от Регламента. Съществува законово задължение за опазване на информацията събрано чл. 14, ал. 4, т. 4 ЗНАП. Налице е служебна тайна съгласно специалния закон.

Безспорно КЗЛД, в качеството си на постоянно действащ независим надзорен орган е упражнил правомощията си по чл. 58, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 от 27 април 2016 г., като е разследвал предмета на жалбата, доколкото това е целесъобразно. В процесния случай, КЗЛД е упражнила правомощията си по чл. 6 ЗЗЛД съобразно изключението на чл. 12а, ал. 2 ЗЗЛД, за наличието на което са взети предвид, както официалните становища на администратора, така и целта на специалното законодателство на приходната администрация. В този смисъл, ако беше уважено искането на жалбоподателя до КЗЛД и администраторът бе задължен на основание чл. 15, § 3, изр. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 от 27 април 2016 г. да представи търсената от заявителя информация, това би обезсмислило евентуални последващи действия по обезпечаване или събиране на вземания, включително по принудително изпълнение, доколкото лицето би получило достъп до съответните категории информация за икономическото му състояние, тъй като същите представляват лични данни по смисъла на чл. 4 от Регламент (ЕС) 2016/679 от 27 април 2016 г. Както бе изложено и по-горе администраторът е подходил добросъвестно към субекта на данни, като му е оказал изрично, че след приключване на производството по предварителна проверка, респ. ревизия и чрез връчване на приключващия производството документ, субектът на данни ще намери отговор на търсената информация, за която няма законово ограничение да бъде представяна.

С оглед на изложеното, съдът приема, че процесното решение на Комисията за защита на личните данни е законосъобразно, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото и своевременно направеното искане, на ответника следва да бъде заплатено юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ е в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 48-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. В. П. срещу Решение № ППН-02-190/31.03.2022 г. от 08.08.2022 г. на Комисията за защита на личните данни като неоснователна.

ОСЪЖДА А. В. П. да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата в размер на 100 лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от съобщаването му

пред Върховния административен съд.
Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: